

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg havde unægtelig ikke troet, at det skulde være nødvendigt at belære ærede Medlemmer om, hvorfor det er vanskeligere at afsætte en Vare, der udbydes i meget store Masser, end at afsætte en Vare, der udbydes i mindre Kvantiteter. Enhver Handelsmand og ethvert normalt begavet Menneske vide, at saaledes er Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel. Der er et vist Publikum, der søger Statsobligationer, og der er indenfor dette Publikum igen visse, som kun ville have deres egne indenlandske Obligationer. Andre ville have udenlandske. Nogle foretrække Obligationer fra en vis Gruppe af mindre Stater: Danmark, Norge, Sverige, Holland og lignende, og andre foretrække større Staters Obligationer. Men det Publikum, der begærer Obligationer fra det enkelte Land, er altid efter Sagens Natur meget begrænset, navnlig i en Tid som vor, hvor Tilbudet af højere forrentende Papirer er saa overordentlig stort. Derfor burde det være klart og indlysende, hvorfor det skaber større Vanskelighed, naar Udbuddet er saa meget større, end naar det er saa meget mindre. Dertil kommer, at det ganske naturligt ogsaa kan svække Kursen noget, naar man ser, at et Land af saa lille Størrelse som Danmark udbyder et forholdsvis saa overordentlig stort Laanebeløb, ikke alene fordi man mener, at det maaske er ret tyngende for Landet selv, men ogsaa fordi det er en procentvis saa stærk Forøgelse af det Beløb Statsobligationer fra vedkommende Land, der er i Omløb paa Markedet. Det gør mig ondt, at jeg har maattet optage det høje Tings Opmærksomhed med en saadan ABC; men Forholdet er saadant, som jeg her har sagt.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Schovelin: Jeg vil til den ærede Ordfører for Flertallet (P. Th. Nielsen) sige, at det er en ren Misforstaaelse, naar han synes at gaa ud fra, at jeg skulde have bebrejdet den højtærede Finansminister, at Kurserne nu ere strammere end nogen Sinde før. Det har jeg aldeles ikke gjort; det ved jeg meget godt, at det kan den højtærede Finansminister ikke gøre ved. Men det, jeg har bebrejdet den højtærede Minister, er, at han ikke har taget Statslaanet, forinden Kurserne strammes. Det, synes jeg dog, er til at forstaa.

Den højtærede Finansminister har nu indrømmet overfor mig, at faste Tilbud kunde der ifølge Sagens Natur ikke foreligge, og som Følge deraf kan han ikke derpaa støtte noget som helst Forsvar for sig. Naar han saa bestandig fremdrager Hensynet til Laanets Størrelse, vil jeg dog spørge ham, om der ikke havde foreligget indirekte eller Underhaandstilbud for ham paa 6 Mill. £.

Det forbavser mig at høre den ærede Ordfører for Regeringspartiet (P. Th. Nielsen) sige — jeg vilde ikke tro mine egne Øren, og jeg tror endnu i dette Øjeblik, at jeg har hørt fejl —, at det for mit Vedkommende er Bagklogskab, efter at jeg dog med klare, uimodsigelige Citater af Rigsdagstidenden har bevist, at alt, hvad jeg har sagt her, har jeg sagt i Forvejen, allerede i 1910.

Endelig maa jeg sige til den højtærede Finansminister, at det ligeledes undrer mig i højeste Grad, naar han bruger den Vending, at han ikke troede, han skulde behøve at „belære“ ærede Medlemmer om dette eller hint. Det Ord klæder den højtærede Finansminister smukt, efter at han har „belært“ os om, hvordan Pengemarkedet ligger, og hvordan 4 pCts Typen var at forstaa og 3½ pCts Typen og baade det ene og det andet, og det alt sammen har vist sig forkert, og han tværtimod har vist sig som den, der i allerhøjeste Grad havde Belæring behov.

Formanden: Folketingsmanden for Holbæk Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Rode: Hvis det var en almindelig Sætning af uimodsigelig Rigtighed, at store Laan ere vanskelige at optage og nødvendigvis maa medføre lave Kurser, har den højtærede Finansministers hele Politik været ganske forkastelig. Thi hans Politik er netop gaaet ud paa at samle Laanene i en Bunke saa stor som mulig for derefter at faa det hele afsat paa een Gang. Hvorledes kunde da overhovedet den højtærede Finansminister tænke paa for et Aar siden at forlange 100 Mill. Kr.? Hvorfor greb han ikke til den naturlige Udvej at dele Laanet i et Par Dele og udbyde dem enkeltvis, naar han mente derigennem at kunne faa bedre Vilkaar? Men Forholdet er ogsaa dette, at det, den højtærede Finansminister nu siger om større Laan, er noget, som her møder mig første Gang under min Beskæftigelse med saadanne Forhold. Tvært-